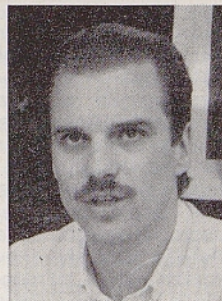

Pogovor z mladim Slovincem iz Argentine

Intervju

Tokrat je bil naš sogovornik Slovenec iz zdomstva Gregor Batagelj. Njegovi starši so se pridružili povojni politični emigraciji in se preselili v Argentino. Gregor se je rodil že v Argentini. Z veliko vnamo se je vključil v tamkajšnje kulturno-politično delovanje med našimi izseljenci. Letos je bil eden od predavateljev na Dragi.

Vpr.: Najbolje bo, če se najprej kar sam predstaviš našim bralcem.

Odg.: Ime mi je Gregor Batagelj. Rodil sem se v argentinskem glavnem mestu Buenos Airesu in sem star 32 let. Poleg redne državne šole sem obiskoval pouk slovenščine ob sobotah. Pet let sem študiral v Rožmanovem zavodu. Ves čas univerzitetnega študija sem se aktivno udeleževal življenja naše narodne skupnosti. Tri leta sem bil glavni urednik »Mladinske vezi«. Pri »Svobodni Sloveniji« sodelujem kot kronist in urednik.

Vpr.: Omenil si, da si obiskoval več let pouk slovenščine v slovenskih zavodih. Kako ste si pravzaprav Slovenci organizirali lastno šolstvo?

Odg.: V samem Buenos Airesu so slovenske šole v sedmih slovenskih domovih. Nekaj takih ustanov pa je tudi v drugih argentinskih mestih. Za dijake srednje šole imamo v Buenos Airesu v Slovenski vasi dvakrat na mesec srednješolske tečaje. Kulturno življenje se seveda ne neha pri šolah. Mladi imajo svoje glasilo, »Mladinsko vez«, v kateri objavljajo svoje spise in razprave. Zelo razširjeno je petje. Skoraj vsak okraj ima svoj mladinski zbor, s katerim skuša obdržati tradicijo polifoničnega petja. V vsakem domu imata svoje odseke Fantovska in Dekliška zveza z bogatim kulturnim in športnim

programom. Slovensko Katoliško Akademsko društvo združuje v glavnem visokošolce in je usmerjeno bolj v študijsko poglabljanje, SKAD naj bi vzgajal bodoče voditelje naše skupnosti.

Vpr.: Rekel si, da si zadnje leto urednik »Svobodne Slovenije«. Se veliko mladih pridruži starejšim pri sooblikovanju vašega kulturno političnega delovanja?

Odg.: Mladi najraje sodelujejo pri delu po domovih. Vsak dom ima svoje vodstvo, v katerem imajo mladi svoje mesto. Manjši odziv je pri kulturnem delovanju v ožjem pomenu besede.

Vpr.: Zanimalo bi me, ali se tudi med vami pri mladih pozna nek odklonilen odnos do politike kot take, če že ne neka indiferenca?

Odg.: Ne vem pravzaprav, kaj bi na to odgovoril. Res ni kakih mladinskih sekcij političnih strank, kakor jih poznate tu pri vas. Ampak vzemimo stvar širše: petje — sami mladi, gledališče — skoraj sami mladi. Veliko je tudi literarnih poizkusov pri »Mladinski vezi«. Na žalost pa se potem malokdo odloči, da svoj talent razvija naprej. Od mladih ustvarjalcev bi recimo omenil Andreja Rota in Pavla Fajdigo, med publicisti pa recimo Katiko Cukjati, Andreja Finka, Toneta Mizerita.

Vpr.: Kako ti in tvoji sovrstniki sledite dogajanju v Sloveniji?

Odg.: Moj položaj je privilegiran, ker imam v uredništvu možnost vpogleda v časopise. Tako redno sledim ljubljanskemu »Delu«. Poznamo pa tudi »Naše Razglede«, »Novo Revijo« itd., tako da smo relativno dobro informirani, kaj se dogaja pri nas doma. Tako danes opažamo, kako se tudi v matični domovini vedno bolj uveljavlja pričanje, da ni nobena stvar tako črna,

oz. tako bela, kot so jo nekoč prikazovali. Upamo, da bomo tako eni kot drugi lahko prej ali slej prišli do nekih stičnih točk, da se bo spor poravnal, da bo vsak lahko priznal svoje napače, in prišel do tega, da smo vsi Slovenci in si lahko pomagamo na različne načine. Ne eni ne drugi ne moremo brez ostalih. Med mojimi sovrstniki si nekateri bolj prizadevajo za to, da pomagajo drugim ostati Slovenci, in zato manj sledijo dogajanju doma. Kljub temu pa lahko rečem, da je recimo ime Spomenke Hribar vsem dobro poznano.

Vpr.: Po teh tvojih besedah se ti bo morda naslednje vprašanje zdelo odveč. Pa naj bo vseeno: kakšno si želiš slovensko bodočnost?

Odg.: Želim si neko povezavo vseh Slovencev, ki živijo po svetu, ki pa naj ima oporo v celem narodu. Tako nekako, kot ima ena Nemčija po svetu svoja društva, svoje tvrdke, preko katerih se človek, pa naj bo kjerkoli, drži svojega naroda. Če sodim po tem, kar se danes govori in piše v Sloveniji, lahko upam, da bo do tega prišlo. Sicer pa ima tudi vsaka stvar svoj čas.

Vpr.: Kakšni so bili tvoji vtisi pri nas v Trstu?

Odg.: Pravzaprav sem tokrat v Trstu drugič. Prvič sem bil pred več kot desetimi leti. Takrat pa je bilo tako počitniško vzdušje, da nisem mogel kaj prida spoznati vaše življenje in vaše probleme, razen tega, da sem se udeležil mini-Drage, kjer sem spoznal pokojnega Frančka Križnika in enajst sovrstnikov. Ta teden, ki je pravkar potekel, pa je bil veliko bolj bogat na teh stikih in izkušnjah. Predvsem mi je novo tisto konkretno politično delovanje po strankah, s katerim se vi dan za dnem spoprijemate. Mislim tu na razne občinske, pokrajinske, deželne u-

(Dalje na 104. strani)

V Gropadi ustanovljen pevski zbor SKALA

Prispevek je izpod peresa
dijakinje srednje šole
Srečko Kosovel na Opčinah

Sredi počitnic so v Gropadi ustanovili pevski zbor Skala. Čeprav je to zbor odraslih članov, sem se z veseljem vpisala tudi jaz. Pod vodstvom zborovodje Anastazije Purič smo imeli vaje dvakrat tedensko. Meni je petje zelo všeč in zato prepevam tudi v mladinskem zboru Vesela pomlad z Opčin. (Vsako leto v mesecu avgustu naš zborovodja Franc Pohajač organizira 10-dnevne študijske dneve. Tako med starejšimi pevci in menoj ni bilo razlike glede »pevske kulture«.)

Vse poletje smo pevci pevskega društva Skala pridno vadili; ker smo že kar dobro peli, smo se odločili, da pripravimo kulturno prireditev, ki naj bi bila 15. septembra. Vas se je ob tej novici navdušila in vsi so bili pripravljeni pomagati. Fantje in moške so pripravljali mize, slavolok, ki bi ga bilo treba še opremiti z napisom, kioske in oder, ženske in otroci pa smo pripravljali cvetje za okras. Gospodinje po vseh hišah so se izkazale s spretnostjo v peki slaščic in kruha.

Začel se je pouk, vendar smo otroci popoldne vseeno marljivo pomagali pri pripravi na proslavo. Končno je prišel 15. september, ki smo ga tako navdušeno pričakovali. V nedeljo zjutraj so potekale še zadnje priprave pred veliko slovesnostjo.

Ob 16h se je začel spored. Zaigrala je godba na pihala iz Trebč. Že ob prvih zvokih glasbil so ljudje utihnili in z zanimanjem prisluhnili. Zatem je Ti-

cijana Natural pozdravila vse prisotne in napovedala naš zbor Skala. Dih mi je zastal in stisnila sem pesti ter si zaželela, da bi šlo vse po sreči. Z veliko gotovostjo — kot pravi profesionalci — smo zapeli pozdravno pesem, ki je zadonela kot kladivo po trdem jeklu. Marsikatero oko se je zasolilo. Po tem lepem uvodu je spregovoril predsednik društva Saško Kalc, za njim pa glavni govornik Aleksander Mužina, ki je predstavil zbor in njegovo delovanje. Spomnil se je zapiskov moje prababice Zore Križmančič, ki je vestno opisala delovanje takratnega društva Skala iz leta 1885 ter njegovo preimenovalje v Slovensko stražo in zatem prekinitve delovanja zaradi vojne. Nazadnje pa je govornikov pozdrav veljal tudi vsem Gropajcem, raztresenim po svetu. Sledili so pozdravi predstavnikov drugih kulturnih društev: Zveze kulturnih društev, pevskega društva Lipa iz Bazovice, Slovana s Padrič, kulturnega društva Tabor iz Trebč in z Opčin, športnega društva Gaja.

Proslava se je nadaljevala z nastopom šolarjev šole Karel Destovnik-Kajuh, nato je zapel pevski zbor Slovan pod vodstvom Zdenke Križmančič, za njim pa še mešani zbor Tabor pod vodstvom Vilme Padovan. Nazadnje pa so vsi zbori skupaj zapeli pesem Vstala Primorska pod vodstvom Anastazije Purič. Slavje je bilo na višku. (Ob zadnji pesmi Vstala Primorska se je marsikomu vzbudila misel na preteklost, zato je bil aplavz silen in prisrčen.)

Naj živi in se razvija naše gropajsko društvo SKALA!

Petra Križmančič

Na počitnicah z Etruščani

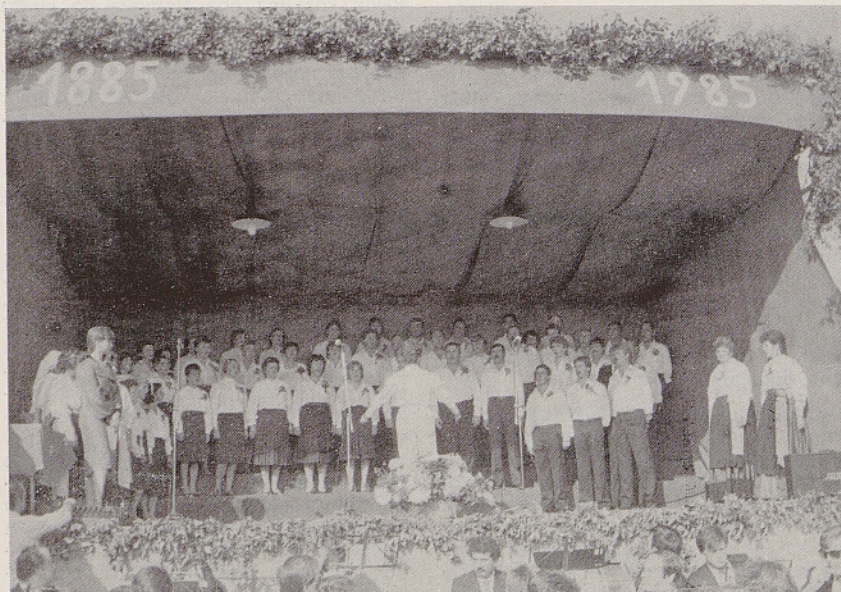
Tudi letos sem se udeležil takoimenovanih delovnih počitnic v arheološkem taboru. To je bil moj drugi tovrstni tabor, saj sem že lani bil v Tolfi blizu Rima, kjer sem imel opravka z etruščanskimi grobnicami. Letos je bil eden od teh taborov v Toskani blizu Pise in sicer v manjši srednjeveški vasi Lorenzani. Stanovali smo v zanimivi renesančni vili z velikim in bogatim parkom, ki je najpomembnejša stavba v kraju. To vilo si je organizacija Gruppi archeologici d'Italia, ki organizira tabor, izbrala za svoje delovno področje v prihodnjih treh letih. Obnoviti hoče namreč celoten objekt skupaj z vrtom in srednjeveško cesto, ki je bila dozdaj popolnoma zakrita. Organizacija ima svoj osrednji sedež v Rimu in podružnice po raznih krajih države in si je postavila za cilj, da s prostovoljnim delom odkriva, obnavlja in ohranja spomenike preteklosti. S tem delom hoče privabiti mlade k čudovitemu svetu arheologije.

Že lani v Tolfi so nas uvedli v spoznavanje etruščanske civilizacije in kulture, letos pa smo naredili korak naprej in poglobljali znanje; urili so nas v raznih tehnikah arheološkega izkopavanja, kot na primer kopanja po plasteh. Poleg tega je program predvideval 12 lekcij o etruskologiji od Vilanovske kulture do propada Etruščanov. Vsak drugi dan smo šli na študijski izlet, da smo si ogledali razstave, ki so bile vključene v program »Buongiorno Etruschi« ob mednarodnem letu Etruščanov. Te razstave so bile v Firencah, Volterri, Arezzu, Orbetellu, Massa Marittimi in Sieni. Ob tem smo si ogledali tudi mesta. Poleg tega smo imeli vsak večer še predavanja o tehniki arheološkega raziskovanja. Ne smem pa pozabiti na delo, ki smo ga na terenu opravljali vsako drugo jutro. Razdelili smo se v dve skupini: ena je imela nalogo, da začne z odkopavanjem srednjeveške ceste, druga pa čiščenje renesančnega parka.

Bilo nas je nekaj več kot 50 iz raznih držav, saj je to bil mednarodni tabor za mlade in ljubitelje arheologije. Ob prihodu so nas sprejeli z rdečimi zastavami praznika UNITA, ki je bil pred vilo, potem pa so motili naš nočni mir še prazniki DELL'AMICIZIA in AVANTI. (Ker sem že pri političnih praznikih, naj povem še, da sem ob povratku tekkel še na NAŠ PRAZNIK v Koludrovico).

Družba je bila zelo prijetna, saj smo se naglo spoprijateljili, ker je skupina mojih sovrstnikov bila maloštevilna. Prevladovala so dekleta, ki pa so nas rada sprejela v svojo družbo, tako da smo ob delu in v prostem času preživeli skupaj prijetne trenutke. Zlasti je

(dalje na 103. strani)

Nastop pevcev na proslavi v Padričah

Barkovljanski zapis iz Züricha

EVA MARTELANC je petnajstletno dekle, ki že štiri leta živi v Švici, kjer je njen oče na jugoslovanskem turističnem predstavništvu v Zürichu, mati pa poučuje slovenske otroke in jim pomaga ohranjati domači jezik in zavest. Bivanje v novem okolju je bilo za dekletce sprva težavno, potem pa se je dobro vzivila, kot je to značilno za vsakega mladega človeka. Ostalo pa je precej domotožja in veliko navezanosti na prejšnje okolje. Eva si ga je gojila predvsem z dopisovanjem s svojim dedkom, po rodu Barkovljanom; ta ji je v prijetnih pismih oživiljal hkrati svoje otroške spomine na Barkovlje. Iz te korespondence je nastala nenavadna knjiga, izdana sicer le na ciklostilu in v nekaj deset izvodih. Avtorica ji je dala naslov MOJ NONO in jo je posvetila naslovniku ob njegovi 80-letnici. Iz te nenavadne knjige ponatiskujemo dva odlomka, ki naj pričata predvsem o tem, da so človeške vezi dragocena sestavina našega življenja in da tujina ne more zabrisati naravnega klica srca, ki si iz domotečja pomaga tudi s tako vedro iznajdljivostjo, kot je bilo dopisovanje med našo avtorico in njenim »MOJIM NONOTOM«.

* * *

Barkovlje, rodna vas mojega nonota in nonice, so obstajale že v 18. stoletju. Od takrat se je seveda mnogo spremenilo. Jaz pa vam želim opisati Barkovlje približno v letu 1900. Takrat so se namreč odvijale vse te zanimive, duhovite in malo »škandalozne« dogodivščine mojega nonota. Takrat je bil nono navihan »mulo« in tudi drugi Barkovljani niso bili nič boljši. To so bili časi, ko so se domači »manderjarji« (zemljedelci) lotevali obrtniških poklicev in pri tem zelo dobro uspevali. Začeli so se vzpenjati po lestvici družbenega razvoja in postajali malomeščani. Pri tem napredovanju pa so obdržali prvine svoje domače izvirnosti. Njihov precej neroden nastop v novem okolju pa jih je naredil za zelo prijetne člane nove družbe. To imenujemo na predek v človeški družbi. Njihove žene pa so obdržale svojo pridnost, vestnost in skromnost, medtem ko današnji ženski svet danes večkrat tone v vrtincih puhlega in nevsebinskega »make upa.«

Sedaj so Barkovlje slovenska vasica v Italiji v bližini Trsta. Takrat pa so bile kot druga mesta v Italiji pod Avstro-ogrsko, vendar bile so slovenska vas, čeprav so v njih živeli tudi Italijani.

Okoli leta 1900 so Barkovlje imele mnogo trgovin, obrtnikov, gostiln, imele so pošto, dve tovarni, eno tovarno konjaka (tam je bil direktor oče moje nonice) in eno tovarno ruma. Imele so tudi izdelovalnico leda in tri trafike, pri Milji Spangerci, Pri društvu in trafiko Takani. V vas mojega nonota so občasno prihajali berači in cigani. V vasi so živeli revni in bogati. Najbogatejši so bili »Marenci«. V vasi so vozili vozovi in tramvaj. Kdor je bil bogat, si je najel kočijo. Barkovlje so bile večja vas, lahko bi se reklo tudi predmestje, ki se je raztezalo tudi v hrib. Ta kraj so razdelili na dele: Judovec, Markoči, Bo-vet, Tenjanovo, Mandrija, Greta, Trsternik, Gašpareti, Gandriči, Friči, Pance-rovec, Bela cesta, Čjaki in Kozjak. V vsakem takšnem predelu so bili mulci in njihova banda.

Barkovljani so se ukvarjali s prevozom težkega tovara s čolni in s konji. Bili so zidarji, ribiči, kmetje, obrtniki, veliko jih je bilo tudi vinogradnikov. Bil je bil kot vojna sirota iz prve svetovne vojne leta 1918 tudi poleg drugih sirot iz Barkovelj in Trsta povabljen v kolonijo v Einsiedeln. To je priredila »Gräfin von Eynem« zato, ker se je njen mož vrnil živ iz vojne. Vseh 18 otrok je vodila Milka Martelanc, ki je bila tudi iz Barkovelj, a ni bila nonotova sorodnica, saj je ime Martelanc poleg imena Pertot in Starc v Barkovljah zelo pogosto. Nono je bil seveda zelo navihan. Pa preberimo nekaj njegovih podvigov, ki so prinesli Milki Martelancu zagotovo nekaj sivih las.

Z nonotom je bil tudi Milko Abram, 4 leta mlajši od nonota (14), ki je bil plašljiv mulo. Ko so odhajali v Einsiedeln, je njegova mama prosila nonota: »Pazi na Milkota!« Ko so spali eno noč v Einsiedelnu, je nono prišel v podstrešne sobice, si dal rjuho na glavo kot duh in strašil otroke. S tem je postavil ves hotel »Zum roten Ochsen« na glavo. Nono seveda ni ušel kazni.

Milko Abram je imel veliko domotožje. Nekega dne mu reče nono: »Tu imaš eno čokolado za spomin na Švico. Pojdi na železniško postajo in ko bo prišel vlak, stopi na njega in boš kmalu v Trstu.« Nono je Milkota sredi poletja oblekel v pelerino, mu posadil kapo na glavo in nahrbtnik na rame. Pozno popoldne je prišel nekdo povedat v hotel: »Na postaji postopa neki deček in se joče. Nemško ne zna niti besede«. Seveda so vsi vedeli, da je to Milko in so šli po njega, gospa Milka pa je čakala doma. Ko so Milkota izprašali, kdo ga je povedel tja, se je kmalu izvedelo, kdo je krivec. Nonotu je sledila telesna kazen, ki jo je izvršila gospa Milka. Ta podvig je bil res občudovanja vreden, a tudi nevaren, če bi pripeljal kakšen vlak in bi se naivni Milko vsedel vanj.

Ko se je bližal čas odhoda, je gospa Milka zase nakupila malo garderobe, ker se v povojnem času ni vsega dobilo. Da bi to lažje pretihotapila čez mejo, je rekla nonotu, naj si obleče par volnenih spodnjih hlač in nekaj jaken, v žepe pa mu je nabasala še sukance. Tako mu je oblekla malo njene novo kupljene garderobe, ker je mislila, da otroka ne bodo pregledovali. V tistih časih je bilo namreč prepovedano vlačiti te stvari čez mejo. Nesreča nikoli ne počiva, pravi star slovenski pregovor in tudi drži. Ko so čakali na postaji v Pfäffikonu, je nono skočil v ribnik, ker je zagledal karpa. Skočil je kar oblečen v vodo in ga z golimi rokami potegnil ven. S tem se je seveda vsa tajna garderoba Milke Martelanc zmočila. Sledil je »škope-lot«. Šele ko so bili v Avstroogrski, se je nono lahko slegel, da se je posušil tisti pretihotapljeni tekstil.

Ker je nono znal zelo dobro nemški jezik in je bil prijazen in zelo brihten fant, ga je grof Von Machowiecki iz Einsiedelna bil pripravljen dati v zelo dober internat in sam prevzeti stroške zanj. A nono je odklonil in šel rajši domov.

Ko so prispeli na tržaško postajo, je nonota prijazno pričakala sestra. Tudi mama in ostali bratje in sestre so ga bili veseli. Ko je povedal, kako veliko dušen in dober je bil grof Machowiecki, so vsi rekli, da se je zelo neumno odločil, da ni ostal tam. Vendar nonotu še danes ni žal, da se je tako odločil. Naslednji dan je prišla gospa Milka zatožit nonota mami lki. Po tem razgovoru mama lka pri nonotu ni skoparila s klofutami. Mama lka je bila pravična, zelo delovna, dobra, a stroga mati, saj ni bilo lahko imeti deset živahnih otrok.

* * *

Na počitnicah...

bilo zabavno, ko smo kar tri dni sežigali grmovje in plevel, ki smo ga odstranili s ceste. Dobesedno smo okadili vso vas, tako da so ljudje prihajali gledat, kaj se dogaja. V dveh tednih smo očistili komaj 50 metrov terena nad cesto in pripravili teren za delo naslednje skupine, ki je prišla za nami. Na delu pa se nismo preveč pretegnili in tudi na predavanjih, čeprav so nekatera bila zahtevna, je bilo sproščeno vzdušje, ki ni spominjalo na šolo. In to je dobro!

ŠTEFAN

RAST, mladinska priloga Mladike 8 - 1985. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, julij 1985. To številko je uredil uredniški odbor.

Srečanje z morjem

Kaj je vendar tisti neskončni prostor modrega, ki se zdi kos neba, ki je padlo in se sploščilo na zemlji? Gledaš ga in gledaš in misliš, da nima konca. Da je ti občutek popolnosti, velikosti. To neizmernost imenujemo morje.

Človek, kako majhen si v primerjavi z njim in vendar hrepeniš po njem kot žejna žival po vodi.

Morje letos ne spada v moje počitnice, a videla sem ga, pa čeprav samo en dan, ki je naravnost spuhel, kakor para v zraku.

Tisti dan sva se z Danijem odpravila na morje. Vzela sva prvi jutranji vlak. Jutro se je tiho, nežno prebujalo iz spanja. Bil je še mrak, a obetala se je lep dan. Zrak je bil čist, svež. Sedela sva drug ob drugem. Tišina je bila popolna.

»Ti si že videla morje?« je nepričakovano vprašal.

»Da.«

»Povej mi, kako je od blizu?«

»Lepo je, zelo lepo.«

»Dobro, že. A potem?«

»Potem kaj?« sem vzkliknila, pogledala me je z začudenimi očmi, kot da bi rad spet nekaj vprašal, pa ni. Pot se je zdela dolga, predolga in vlak se je na vsaki postaji ustavil in morali smo čakati in čakati. Dani je bil tiho, le od časa do časa je vprašal: »Bomo kmalu prišli?«

»Potrpi no,« sem mu odgovarjala. Končno sva dospela, ampak postaja ni bila pri morju in morja ni bilo videti.

Da bi prej prišla, sva stopila na avtobus. Bilo je še zgodaj in avtobus je bil skoraj prazen. Enakomerno brnenje njegovega motorja mi je odmevalo v ušesih, naenkrat pa sem imela vtis, kot da se mi ta šum začčenja mešati s šumenjem morja. Tudi Dani je verjetno kaj slišal, kajti postajala sva nestrpna; v tem stanju sva prevozila še ulico, dve, potem še eno, vožnja ni imela več konca. Nenadoma sva se znašla na široki cesti in stopila sva z avtobusa. Onstran ceste je bilo morje.

Znašla sva se pred njim, kot da bi dobila kľofuto. Bilo je sivo, neskončno, gladko. Nebo, ki je padlo na zemljo.

Daniju sem podala roko. »Pridi no, da ga vidiva od blizu.« Plaža je bila velika in pusta, saj je bilo pre zgodaj.

Stopila sva na plažo. Dani je bil v zadregi; pesek mu je lezel v sandale in ti so zato postali težki. Sezul se je in nadaljeval bos, ne da bi dvignil glavo, ker se je bal. Namesto, da bi gledal morje, je buljil v tla in gledal, kako so se mu noge vedno manj pogrezale v pesek, saj se je približeval morju in je zato pesek postajal vse bolj trd in vlažen. Postopoma se je spremenjale tudi barva peska. Najprej je bil siv, potem je postajal temnejši, dokler ni postal močno sive barve in spet je bil mehak, da so njegove noge puščale za seboj majhne mlake vode, ki so hitro izginjale. Noge je imel v vodi. Morska voda je bila čista in prozorna, prihajala mu je naproti, kot da bi bila ra-

dovedna in bi mu rada pobožala noge. Ko se jih je dotaknila, se je boječe umaknila, okoli njih pa je ostajal le majhen vrtinec.

Dani se je opogumil in dvignil oči. Pogledal je morje. Morje, ki mu je uhalo in ... ne vem, koliko časa je tam ostal.

Dotaknila sem se ga: »No, zadosti!«

Ni ubogal, bil je kot pritrjen. Prvič je videl morje in ni hotel, da bi mu spet ušlo. Kaj je čutil, ko ga je gledal, sam ni vedel, ni razumel.

Spoznaval je morje. Gledal ga je in odkrival. Sivo, neskončno, globoko. Naenkrat se je stresel, kot da bi se ustrašil.

»Kaj je?« sem ga vprašala.

»Giba se,« je ugotovil in stopil na plažo.

Morje pa je bilo mirno, negibno, podobno plaži, na kateri sva stala, bleščeči plaži.

Kralj C.

* * *

POSETNICI

ANČKA PIRC
N = I

JELKA KLEN

Obe stanujeta na Idrijskem, prva dela čipke, druga pa se bavi z obrtjo, ki na žalost precej izumira.

Čipkarica
Klekanje

ANAGRAM V STAVKU

MICA POSNE',
kar ji pride pod roke.
Za »poslanico« pa ničesar ne ve!

Spomenica

ANAGRAM V STAVKU

Pavle je šel v mesto. Pravijo mu, da JE BREZ cilja. A on ve, na katero božjo pot je namenjen.

Brezje

ANAGRAM V STAVKU

GOS, TA REVA da bi šla sama na znano slovensko Marijino svetišče?

Sveta Gora

ANAGRAM V STAVKU

TUZLA! ŽREB JO je izbral, da bo gostila znani goriški mešani pevski zbor.

Lojze Bratuz

Pogovor z mladim Slovencem iz Argentine

prave, na pogajanja, na sklepanje koalicij, na lepljenje plakatov. Za argentinske pojme je to nekaj čisto nemogočega. Mi recimo si ne moremo niti misliti, da bi ustanavljali stranko, ki bi se vključevala v argentinsko politično življenje. Tudi to, da lahko od jutra do večera poslušam slovenske oddaje, je zame veliko doživetje. Po argentinskih določbah je nemogoče, da bi obstajala neka radijska postaja, ki bi oddajala v jeziku, ki ne bi bil španski.

Vpr.: Kaj pa Draga? Letos se Drage nisi le udeležil, ampak si bil tudi eden od predavateljev. Občinstvo je zelo pozorno spremljalo tvoja izvajanja. V zraku je bilo čutiti neko naklonjenost do človeka, ki se je rodil v Argentini, a sodeluje pri ohranjanju slovenstva in

poslanstva svojih očetov. Kako si ti doživel Drago?

Odg.: Dragi sem že več let pozorno sledil po časopisih, zbornikih, ustnih komentarjih udeležencev. Vendar pa nobena beseda, ne tiskana ne govorna, ne more nadomestiti osebne izkušnje. Osebno doživetje je pač neizmerno močnejše. Prevzelo me je tisto brušenje misli, ki se ob različnih posegih vedno bolj izkristalizirajo pred nami. Branje ni dovolj, Drago je treba doživeti!

Za konec pa še v svojem imenu in v imenu naše skupnosti v Argentini prav lep pozdrav vsem vam. Seveda — dodajam — še posebno bralcem Mladike in »Rasti«.

Pogovarjal se je T.S.